

Het gewone leven

(Das einfache leben)

Vrolijk spel in vier bedrijven

door

SEPP FALTERMAIER

Vertaling

Hub Fober

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HET GEWONE LEVEN – DAS EINFACHE LEBEN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **SEPP FALTERMAIER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

- Fons Jordan - eigenaar van de boerderij, al op jaren, maar nog lang niet op zijn retour en de nieuwe tijd slechts node acceptierend
- Miep - zijn gehuwde dochter, maar alleen in naam, want van genegenheid voor haar vader is geen sprake, net zomin als voor haar dochter
- Rikie - dochter van Miep, die door opa Fons, op 'n moment dat ze er finaal doorheen zit, liefdevol wordt opgenomen
- Jan - net de vijftig gepasseerd en in een midlivecrisis verkerend, vandaar ook zijn jeugdige geliefde, die eerder zijn dochter kon zijn
- Kelly - dat is ze, de vriendin van Jan, evenals hij op zoek naar het eenvoudige landleven, maar daarvoor absoluut niet in de wieg gelegd
- Nico - jongeman met ambities, van beroep houtsnijder, vriend van Jan, heeft zich door hem ook tot het gewone leven laten overhalen
- Tanja - vriendin van Nico, maar niet fanatiek zijn geliefde; weet van aanpakken en kan met het werk op de boerderij goed uit de voeten
- Burgemeester - wil van zijn gemeente een groot vakantiepark maken, zonder bereidheid om ook maar met iets of iemand rekening te houden

DECOR:

Alle vier de bedrijven spelen in een en dezelfde ruimte en de toestand wordt beschreven, gezien vanuit de zaal. Er zijn slechts twee deuren. Een in de brede achterwand, naar buiten voerend. Als deze benut wordt, hetgeen grotendeels het geval is, staat dit niet in de tekst vermeld, omdat het voor de hand liggend is. De andere deur is in de linkse of rechtse korte kant. Wordt deze benut, dan staat dat in de tekst aangegeven. In de achterwand is ook een raam, dat geopend kan worden. Dit raam kijkt uit op het erf. De kamer is verder ingericht als die van een boerenbedoening, zo'n vijftig jaar geleden. Indien voorhanden, desnoods compleet met een ouderwets fornuis, alhoewel dit niet vereist is.

Voorstel:

Afhankelijk van de plaats waar dit stuk gespeeld wordt, zou men het gedicht "mijn dorpje", dat tot besluit wordt voorgelezen, ook als leuke attentie in het programmablaadje kunnen opnemen, c.q. op een apart blaadje kunnen bijvoegen. Een voorstel slechts, want echt nodig is het absoluut niet. Mocht men nochtans besluiten deze suggestie te volgen, zo dient men het wel te ondertekenen met de naam van de auteur: Hub Fober.

EERSTE BEDRIJF

Fons zit aan tafel, leest de krant, er wordt aangeklopt.

Fons: *(verder lezend)* Ja?

Burgemeester: *(opkomend)* Hallo, Jordan.

Fons: Ha, de burgemeester in hoogst eigen persoon!

Burgemeester: Een zeldzame gast, nietwaar?

Fons: *(laatdunkend)* En als gast zul je deze keer ook niet gekomen zijn.

Burgemeester: *(grijnzend)* Je lijkt wel helderziende.

Fons: Daarvoor hoeft men echt geen helderziende te zijn.

Burgemeester: *(op krant doelend)* En, hebben ze nog iets interessants te vertellen?

Fons: Alleen maar wat slap gezever. Iedere scheet van de heren politici wordt breed uitgemeten. Net of de mening van die hansworsten me ook maar voor vijf cent interesseert. Zij vragen mij ook niet naar mijn mening.

Burgemeester: Als ze daar iedereen afzonderlijk naar moesten vragen... Maar eh, is het misschien toegestaan, dat ik even plaatsneem?

Fons: Vooropgezet, dat je me niet van mijn gemoedsrust komt beroven.

Burgemeester: *(plaatsnemend)* Ach wat Fons, je kent me toch.

Fons: Juist daarom. Je zou niet gekomen zijn, als je niet iets van me hebben moest.

Burgemeester: Ik ben niet gekomen om iets te halen, maar om iets te brengen.

Fons: *(wantrouwend)* Jij? Mij?

Burgemeester: Ja! Dat wil zeggen, ik heb wel iets van je nodig, maar eh...

Fons: Wat zei ik?

Burgemeester: Een voordelig zaakje heb ik voor jou.

Fons: Aha.

Burgemeester: Zeker als je mij de Marehoek verkoopt.

Fons: De Marehoek? Aan jou verkopen?

Burgemeester: Precies.

Fons: Nog niet eens misschien.

Burgemeester: En als ik je vijftien euro de vierkante meter geef?

Fons: Zelfs niet, al had je het graag!

Burgemeester: Is het soms zo, dat je wel wilt verkopen, maar niet aan mij?

Fons: Ik verkoop aan niemand en aan jou al helemaal niet.

Burgemeester: Fons, gebruik je verstand! We hebben die lap grond nodig!

Fons: Zou ik wel eens willen weten waarvoor.

Burgemeester: Luister, zal ik je uitleggen. De toekomst van de agrarische sector ziet er lang niet meer zo rooskleurig uit dan voorheen, dat weet je. En als burgemeester kan ik dan toch niet werkloos blijven toekijken hoe alles bergafwaarts gaat! Dan ben ik toch verplicht iets ten bate van het algemeen welzijn te ondernemen. En het toverwoord heet in dit geval "toerisme". Dat is het enige, waardoor deze regio nog te redden is. De mooie omgeving hier, is ons kapitaal! En kapitaal moet men zó beleggen, dat het ook wat opbrengt! Begrijp je?

Fons: (*cynisch*) O ja, ik kan je nog net volgen. Maar het mag niet moeilijker worden.

Burgemeester: En nu hebben we aan een groter project gedacht. Om precies te zijn, aan een vakantiedorp, compleet met recreatiecentrum, sportaccommodaties enz.

Fons: Zo te horen, wil je dus van de hele gemeente één grote speelplaats maken. Zullen de overige landbouwers de pijp ook wel aan Maarten moeten geven, neem ik aan.

Burgemeester: Kom nou Fons, laten we het zakelijk houden. Je hebt die lap grond immers toch niet meer nodig.

Fons: Hij hoort nu eenmaal bij de hof hier. Ik moet het bezit bij elkaar houden.

Burgemeester: En voor wie dan wel? Je dochter is, toen ze trouwde, notabene van hier weggetrokken, omdat ze het spul niet wilde overnemen.

Fons: (*nors*) Dat kan ik me toevallig zelf ook nog wel herinneren.

Burgemeester: Je hebt je landerijen grotendeels verpacht, dus zou je de Marehoek ook net zo goed kunnen verkopen.

Fons: (*nors*) Zolang ik leef, wordt geen morgen land verkocht!

Burgemeester: Fons, gebruik je hersens! Wat brengt die lap je nou aan pacht op? Als het veel is, misschien vijftig euro per morgen. Toch niet de moeite waard man!

Fons: (*peinzend*) Gaat het om de Marehoek in z'n totaal?

Burgemeester: In zijn totaal.

Fons: Dat zijn veertig morgens!

Burgemeester: En dat is nog lang niet genoeg. Het aanpalende stuk moeten we ook hebben.

Fons: Dat is van Hultgens.

Burgemeester: Met die is de zaak al geregeld. Had geen enkel bezwaar.

Fons: Zal wel. Omdat hij barst van de schulden.

Burgemeester: Nou ja, wie kan geen geld gebruiken.

Fons: Ik.

Burgemeester: Och kom man! Van die aalmoes van het rijk en dat beetje pacht, kun je geen grote sprongen maken!

Fons: Wil ik niet eens. Ben ik te oud voor. En van het beetje dat ik heb, kan ik makkelijk rondkomen.

Burgemeester: (*radeloos*) Ik begrijp je niet, eerlijk niet!

Fons: Hoeft ook niet.

Burgemeester: (*overredend*) Fons, je moet niet alleen aan jezelf denken, maar ook aan de gemeenschap! Waar moeten onze mensen dan van leven?

Fons: Als iemand dreigt te verhongeren, stuur je hem maar naar mij.

Burgemeester: (*vertwijfeld*) Verdorie man! Je krijgt een hoop geld, hoeft niet meer te werken en kunt vreten en zuipen zoveel je wilt! Wat kun je je nog meer wensen?

Fons: Ik wens me niet meer. Wil alleen maar gezond blijven en werken.

Burgemeester: (*verachtelijk*) Werken! Voor wat en voor wie dan? (*korte pauze*) Nou en, wat is?

Fons: Niets is.

Burgemeester: (*opstaand*) Zoals je wilt. Maar ik vraag je wel, even te bedenken, dat ik de Marehoek ook gewoon tot bouwgebied kan laten verklaren en dan schiet je er flink bij in, dat kan ik je nu al vertellen. Anderzijds wil ik je ook niet onder druk zetten. Slaap er eens een nachtje over en bespreek het eens met je dochter. Die krijgt het toch ooit allemaal. Op zijn laatst als je sterft.

Fons: Dat klopt. En tot zolang zul je moeten wachten. (*grijnzend*) Zal wel hard aankomen, nietwaar?

Burgemeester: (*afgaand*) Over zoiets maakt men geen grapjes. Maar zoals gezegd, laat het eens even betijen, kom ik daarna nog wel eens langs. Tot later. (*Fons neemt de krant weer op, leest niet meer, bladert alleen maar, is onrustig, dan wordt er aangeklopt*)

Fons: Ja?

Jan: (*opkomend, samen met Kelly, beiden in jeans*) Goedemiddag.

Fons: (*opstaand*) Van hetzelfde. En? U wenst?

Jan: U bent de heer Jordan, neem ik aan?

Fons: Kunt u met een gerust geweten doen, ja.

Jan: Meneer Jordan, wij hebben gehoord, dat u de boerderij praktisch niet meer in bedrijf hebt en het grootste deel van de beschikbare gronden verpacht hebt.

Fons: Klopt helemaal.

Jan: Maar een klein gedeelte bewerkt u toch nog altijd zelf, nietwaar?

Fons: Zeker, omdat ik het gewoonweg niet kan laten. Zoiets zit nu eenmaal in je bloed.

Jan: En enig vee hebt u ook nog?

Fons: Stelt niet veel voor. Een paar koeien, wat schapen en een zootje kippen.

Jan: En u verbouwt ook nog aardappelen?

Fons: In beperkte mate. Ik heb zelf immers niet veel meer nodig.

Jan: Maar u zou, de beschikbare grond in aanmerking genomen, toch wel meer kunnen verbouwen, als u wilde.

Fons: O ja, veel meer zelfs.

Jan: En u zou ook nog een grote groentetuin kunnen aanleggen?

Fons: O ja, best. Maar ik ben toch zeker niet gek! Wat zou ik ermee moeten

Jan: Fantastisch, meneer Jordan, uit de kunst!

Fons: O zo. Maar nu interesseert het me onderhand toch wel, waarom u dat allemaal wilt weten?

Jan: Wij zouden ons graag hier bij u willen neerlaten.

Fons: Oh, neemt u mij niet kwalijk. *(om zich heen doelend)* Dan eh, dan neemt u maar ergens plaats.

Jan: Nee nee, ik bedoel het anders. Ziet u, wij zouden hier graag bij u komen wonen. De nog beschikbare grond willen bewerken. Zaaïen en oogsten en wat beesten fokken. De vraag is nu echter: valt daarover met u te praten?

Fons: Praten kan men over alles. Maar eh, ga er nu dan toch maar eerst eens bij zitten.

Jan: *(gaat met Kelly bij Fons aan tafel zitten)* Weet u, meneer Jordan, wij zijn uiteraard bereid de gebruikelijke pacht te betalen voor het perceel, dat u ons eventueel ter beschikking zou stellen, alsook voldoende huur voor de woonruimte. Vooropgesteld natuurlijk, dat u leegstaande kamers hebt.

Fons: O ja, woonruimte is er wel.

Jan: Dan zou u in principe dus...

Fons: *(onderbrekend)* Vertelt u me nu eerst maar eens waarom.

Jan: Hoe bedoelt u?

Fons: Waarom u wilt gaan eh, gaan boeren, zullen we maar zeggen.

Jan: Weet u, daar is een langdurig proces van bewustzijnsvorming aan voorafgegaan en eenvoudig gezegd komt het hierop neer, dat het voor ons een vlucht is uit de koortsachtige dwang van onze hedendaagse consumptiemaatschappij. Wij willen terug naar de oorsprong, naar het gewone leven van vroeger.

Fons: Het gewone leven?

Jan: Ja. Kunt u dat begrijpen?

Fons: Zeker. Maar zo eenvoudig is dat niet. Daarin moet je zijn opgegroeid.

Jan: Maar als men toch het verlangen ernaar voelt!

Fons: Dat is te weinig. *(maakt met duim en wijsvinger geldgebaar)* Of hapert het hieraan?

Jan: Nee. We hebben weliswaar geen overvloed, maar zijn tevreden.

Fons: Helemaal zonder was makkelijker geweest.

Jan: Maar we kunnen het toch proberen.

Fons: Allicht. Zonder iets uit te proberen, weet je niets.

Jan: In principe bent u het er dus mee eens?

Fons: In principe wel. Wat bent u eigenlijk van beroep?

Jan: Ik geef les in psychologie aan de universiteit.

Fons: Psy... is dat...? *(tikt met vinger tegen zijn voorhoofd)*

Jan: Nee, wat u bedoelt is psychiatrie.

Fons: Ach zo. Maar eh, dan bent u dus professor?

Jan: Precies. En ook auteur, want van mij zijn al diverse wetenschappelijke werken verschenen.

Fons: *(nikt op Kelly)* En eh, zij is uw echtgenote?

Kelly: *(voordat Jan iets kan zeggen)* Ja.

Fons: *(haar monsterend, dan tot Jan)* Nou, dan hebt u zich wel de tijd gelaten.

Jan: *(onzeker)* Hoezo? Met wat?

Fons: Ze moet pakweg vijftientig dertig jaar jonger zijn dan u.

Jan: *(beschroomd)* Ze is niet mijn vrouw.

Fons: Aha. En dat is het gewone leven?

Jan: U vindt het immoreel?

Fons: Ik moet dat soort dingen niet.

Jan: U bent intolerant, meneer Jordan.

Fons: Weet ik.

Jan: Men mag niet intolerant zijn.

Fons: In mijn huis mag ik intolerant zijn zoveel ik wil.

Jan: Dat betekent dus...

Fons: Te betekenen heeft het niets!

Jan: En ondertussen is het ook zo, dat deze situatie in feite de drijfveer is geweest, om op zoek te gaan naar het gewone leven.

Fons: Maar zo gemakkelijk gaat dat niet!

Jan: En wat bedoelt u daarmee?

Fons: U slaapt in de middelste kamer en zij *(nikt op Kelly)* op de achterste.

Jan: Als u dat wil, mij best.

Fons: *(lichte glimlach)* De middelste kamer heeft echter slechts één deur en is alleen te bereiken en te verlaten via de voorste kamer, en daarin slaap ik.

Jan: Nee!

Fons: Toch Wel. Dat was vroeger de kamer van mijn dochter.

Jan: Tja, als u daarop staat, moeten we helaas... *(stokt, omdat Kelly met haar hand, onzichtbaar voor Fons, naar het raam wijst en met haar vinger overstapgebaar maakt, Jan, onzeker)* dan eh... dan... *(nu weer zeker)* Dan is er nog iets. Weet u, het gaat niet alleen om ons beiden. Wij zijn eh, wij zijn namelijk met ons vieren.

Fons: Met z'n vieren? Vormt u dan soms een commune of iets dergelijks?

Jan: Nee. Men zou het misschien een woongemeenschap kunnen noemen. Maar helemáál klopt dat ook weer niet.

Fons: Nou ja, doet er ook niet toe. Maar dan slapen de heren bij elkaar in de middelste en de dames in de achterste kamer.

Jan: Tja, ik weet niet...

Kelly: Kom Jan, is toch geen enkel probleem. *(tot Fons)* Is prima zo, meneer Jordan, dank u.

Jan: *(tot Kelly)* Nou ja, als jij denkt... *(tot Fons)* Wel eh, meneer Jordan, dan zijn wij u ten zeerste erkentelijk voor het feit, dat u zo snel ten gunste van ons hebt besloten.

Fons: Och, weet u, altijd alleen zijn is ook geen pretje en dan vermag een beetje gezelschap het depressieve gevoel nogal eens weg te nemen.

Jan: Kan ik me best voorstellen. Eenzaamheid is een last, die niet licht te dragen valt. *(men hoort een auto voorrijden en aansluitend portieren slaan)*

Fons: *(naar het raam)* Wie mag dat nu wezen?

Jan: *(terzijde tot Kelly)* Ik begrijp jou niet, Kelly!

Kelly: Denk toch aan het balkon man! Even door het raam en je bent zo in de andere kamer.

Jan: Wel, meneer Jordan, als u wilt, zouden we nu een contract kunnen opstellen.

Fons: Nee, nu niet, want ik krijg visite.

Jan: Wanneer zou het u dan gelegen komen?

Fons: Volgens mij hebben we zoiets voorlopig nog niet nodig. Laten we eers maar eens zien hoe we met elkaar uitkomen. Een proeftijd lijkt me wenselijker. Laten we zeggen zes weken. En kosten doet het gedurende die tijd niets. Afsproken?

Jan: Dat is werkelijk een fideel aanbod, meneer Jordan. *(afgaand)* Dan gaan we nu eerst onze spullen ophalen en onze vrienden waarschuwen.

Kelly: *(mee af, kort met hand wuivend)* Zien we elkaar binnen de kortste keren weer terug. *(botsen tijdens het afgaan haast samen met opkomende Miep)*

Miep: *(hen nog nakijkend)* Wie waren dan dat?

Fons: Een professor en zijn metgezellin.

Miep: *(verwonderd)* Gossie! *(herinnert zich nu de geplande vriendelijke begroeting)* Ha, papsie! *(valt Fons om de nek, knuffelt hem)*

Fons: *(ervaart dit als zichtbaar pijnlijk, weet niet waar naartoe met zijn handen)* Nou nou, wat mankeert jou vandaag?

Miep: *(hangt nog steeds aan hem)* Oh papsie, we hebben elkaar al in zo lang niet meer gezien!

Fons: Je had toch eerder kunnen komen.

Miep: *(hem loslatend)* Och, papsie, je weet toch hoe het gaat.

Fons: *(droog)* Ik weet helemaal niet hoe het gaat.

Miep: Weet je, eerst is er het werk, dan krijg je een uitnodiging voor dit, dan weer voor dat, en als je...

Fons: *(onderbrekend)* Voor mij hoef je je niet te verontschuldigen.

Miep: Hoe lang is het nu al niet geleden, dat we elkaar voor het laatst hebben gezien?

Fons: Dik twee jaar.

Miep: Zo lang al? Och kom, zul je je toch wel vergissen.

Fons: Een week daarna hebben we die hagelschade gehad. Daarom weet ik het nog zo goed. Maar eh, heb je Rikie niet meegebracht?

Miep: Jawel. Maar ze is vandaag weer onuitstaanbaar. *(rukt raam open, roept)* Rikie, kom alsjeblieft naar binnen, ja! Opa wil je zien! *(sluit raam weer)*

Fons: Wil je een kop koffie?

Miep: Tuurlijk!

Fons: *(neemt plaats)* Moet je hem eerst zetten.

Miep: *(begint in de kast te zoeken)* Heb ook een stuk cake meegebracht.

Fons: Niet slecht. Zoetigheid krijg ik zelden.

Miep: Heb je nog steeds geen koffiezetapparaat?

Fons: Wat zou ik daarmee moeten?

Miep: Hier staat alleen maar poederkoffie.

Fons: Andere heb ik niet.

Miep: *(haalt alleen een plat bord uit de kast)* Echte was beter geweest. *(inmiddels Rikie op, mistroostig, landerig, blijft bij de deur staan)*

Fons: En, met het verkeerde been uit bed gestapt?

Rikie: *(nors)* Och! *(gaat ergens terzijde zitten)*

Fons: Heb je je aan iets of iemand geërgerd?

Miep: Die hoeft door niemand geërgerd te worden! Is van nature zo!

Fons: Had je liever iets anders gedaan, dan hier naartoe komen?

Rikie: *(nors)* Reken maar!

Fons: Omwille van mij had je niet hoeven te komen.

Rikie: *(met hoofd op Miep doelend)* Moet u haar vertellen!

Miep: *(bezig plakjes cake op het bordje te ordenen)* Niets dan ellende

hebben we met haar. Eerst is ze, net voor het examen, van school gegaan. Dan heeft haar vader haar een plaats bij een belastingconsulent bezorgd. Maar ook dat beviel de dame niet en sindsdien zit ze thuis, of loopt, wie weet waar, te lanterfant.

Fons: *(tot Rikie)* Heb je een vriend?

Miep: O ja, de een of andere halfwasaap!

Rikie: Carlos is de enige die mij begrijpt.

Miep: Deze enige mens voert geen steek uit, brengt de AOW van zijn moeder naar de kroeg en stookt je ook nog tegen ons op! Zo'n juweel is het!

Rikie: *(honend)* Dat is pas het ware familiegeluk, nietwaar opa?

Miep: *(tot Rikie)* Hebben we soms niet alles voor je gedaan? Naar een dure school hebben we je gestuurd! Alles, wat je je maar wenste, heb je gekregen! En dit is nu de dank ervoor!

Rikie: En bij ieder getuigschrift een knallende ruzie, dat heb je nog vergeten!

Miep: Omdat je lui bent en ondankbaar!

Fons: *(op gewone toon)* En nu is het wel gedaan, ja! *(pauze)* Voeren jullie dit hele theater alleen maar op ter mijner ere, of gaat het bij jullie altijd zo toe? *(tot Rikie)* Voor mij hoef je overigens niet te blijven hoor. Als je liever gaat wandelen... Het is een mooie dag vandaag. *(Rikie staat op, woordloos af)*

Miep: Dit was nog niets! Die kan zo af en toe tekeer gaan, zeg ik je!

Fons: Het zou gedaan zijn, had ik gezegd!

Miep: Nu hebben we je stemming bedorven, nietwaar?

Fons: Dat is nog het minste.

Miep: Zeg pa, weet je ook waarom ik eigenlijk gekomen ben? Dat raad je nooit!

Fons: Hoef ik er ook niet aan te beginnen.

Miep: Over vier weken ben je jarig.

Fons: *(droog)* Weet ik. Is al jaren zo.

Miep: *(haalt brochure tevoorschijn, legt die voor hem op tafel)* Kijk eens.

Fons: Aha. En wat moet dat voorstellen?

Miep: Hebben wij als verjaardagscadeau voor je uitgezocht. Een reis naar de Costa del Sol in Spanje.

Fons: Jeetje zeg! Kost toch een smak geld! Of niet soms?

Miep: Zeker. Maar dat geeft niet. We wilden jou eens echt een plezier doen.

Fons: Aha. En wat moet ik daarvoor terugdoen?

Miep: Niets. Je hoeft 't je daar alleen maar goed te laten gaan.

Fons: Maar, dat doe ik hier toch al. Hoef ik echt niet voor naar Spanje.

Miep: Bedoel je daarmee, dat je niet wilt gaan?

Fons: Al meteen goed geraden.

Miep: Pa, je hebt er toch geen idee van hoe mooi de wereld is.

Fons: Jawel, weet ik heel goed. Daarom ben ik ook zo graag hier op mijn eigen plekje.

Miep: Als je niet gaat, beschouw ik dat als een belediging.

Fons: Dat is dan erg jammer, maar het blijft nee. In weerwil overigens van het feit, dat ik je wel erkentelijk ben voor dit groots gebaar.

Miep: Toe nou pa!

Fons: Nee, en daarmee basta!

Miep: *(na korte pauze)* En, hoe gaat het hier nogal zo? Nog nieuwtjes?

Fons: Och, niets dat de moeite waard is.

Miep: Las voor kort nog iets over hier in de krant. Over de bouw van een vakantiedorp, compleet met vrijetijdscentrum en weet ik veel.

Fons: *(wegwenkgebaar)* Och, is toch pure waanzin! Wil die idioot van een burgemeester van mij de Marehoek voor hebben.

Miep: En, is dat veel?

Fons: Om en om de veertig morgens.

Miep: Goeiegenade, dat is nogal wat zeg! En als je dat eens rekent aan vijftientig euro de vierkante meter, dan wordt dat... *(prevelend rekenend)* Lieve hemel, dat is een hoop geld zeg! En eh, dat recreatiecentrum, is je daar al iets naders over bekend?

Fons: Niet het geringste.

Miep: Nou ja, mogelijkheden zijn er genoeg. Een tennisaccommodatie en golfbaan moeten er sowieso komen en een manège is eigenlijk ook voor de hand liggend. *(peinzend)* Daar zouden we eigenlijk op kunnen inspelen. *(direct tot Fons)* De koestal staat nu toch leeg, neem ik aan?

Fons: O nee, ik heb er nog altijd twee beesten staan.

Miep: Is de stal, met zijn prachtig gewelfd plafond, eigenlijk veel te jammer voor! Zouden we een gezellig danslokaal van kunnen maken! We hadden trouwens gedacht, er de hele bedoening bij te betrekken. Kamperen op de boerderij, weet je wel. Dat is tegenwoordig in.

Fons: Hadden we gedacht?

Miep: Ja, de burgemeester heeft me over zijn plannen geïnformeerd.

Fons: Ach zo.

Miep: Weet je pa, voor jou is zoiets toch niets meer.

Fons: Nee, voor mij is dat niets meer.

Miep: Zie je wel. Daarom heb ik ook gedacht terug te komen. Ik ben dan weer thuis en jij zou niet meer alleen zijn. Wat denk je ervan?

Fons: Iets mooiers heb ik me nooit kunnen wensen.

Miep: Het ligt nu binnen handbereik. Je laat het hele goed op mijn naam zetten en jij bent van alles af. Je kunt een eigen woning krijgen, voor mijn part met een huishoudster en later, als het nodig mocht zijn, ook

nog verpleging. Want geld speelt immers geen enkele rol meer.

Fons: Op jouw naam zetten, zei je?

Miep: Precies!

Fons: Het hele goed?

Miep: Natuurlijk!

Fons: En voor mijn beesten zou dan geen plaats meer zijn?

Miep: In feite niet. Het zou beter zijn om ze weg te doen.

Fons: En in de koestal komt dan een podium, waarop een bandje speelt?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto